

jo under, for man er jo presset. Det er man tit, når man kommer i en bank. Det er et problem, en registreringsudvikling, som jeg ikke forstår, at regeringen ikke er mere bekymret over.

Og så er det igen, jeg spørger: Hvorfor synes man, den her udvikling bare skal fortsætte? Faktisk kan vi sige, at med det, der sker i øjeblikket, og med omfanget af det burde man jo gå den modsatte vej og sige: Nu begrænser vi muligheden for at registrere og sammenkøre registre. Det skal være forbudt at give en samtykkeerklæring, for så dum må man ikke være. Man må ikke være så dum, at man giver sin bank ret til at kigge i det hele. Vi skulle vedtage en lov herinde om, at det er forbudt at give en samtykkeerklæring.

Nej, nu får man lov til det og bliver ved med at få lov til det, og jeg forstår ikke udviklingen, for hvad er så begrundelsen for udviklingen? Hvad er så begrundelsen? Lad os høre den en gang mere. Vi må kunne få et klart svar. Jo, man siger, at det er for at kunne føre større kontrol med sikkerheden i de finansielle virksomheder, risikostyring.

Altså, selv om jeg så har alle mine lån og indlån og opsparinger og boliglån i den samme finansielle virksomhed, så bliver det aldrig nødvendigt at samkøre alle mine oplysninger af hensyn til en risikovurdering f.eks. af Den Danske Bank – aldrig nogen sinde.

Og sådan er det med 99 pct. af kunderne. Der bliver det aldrig nogen sinde nødvendigt at lave en samlet samkøring af alle oplysninger for at kunne lave en klar risikovurdering, og den ene procent – eller lad os bare sige to procent – der er tilbage, jamen de vil alle sammen have en sådan størrelse, at risikovurderingen af hver enkelt virksomhed i hvert enkelt datterselskab selvfølgelig vil fremstå helt klart af regnskaberne, hvis de ellers føres lovligt, således at det er uden problemer både for koncernledelsen og specielt for Finanstilsynet at gå ind og se på hvad som helst. Der er det selvfølgelig meget muligt at foretage en korrekt risikovurdering af den pågældende koncern, uden at alle almindelige borgeres kontooplysninger, helbredsoplysninger, oplysninger om boliglån, oplysninger om kreditkortanvendelse, oplysninger om restancer, oplysninger om jobskift og alt muligt skal kunne køre rundt i virksomheden, fordi man engang kom til at give en samtykkeerklæring.

Det er fuldstændig uanstændigt og uforståeligt, og derfor stiller vi også det spørgsmål, som

jeg håber at økonomiministeren vil svare på: Hvorfor? Hvem er kommet med den idé, at det skal udvikle sig på den her måde? Hvorfor reagerer man ikke positivt på de henvendelser, der kommer fra folk i de forskellige forbrugerorganisationer? Hvorfor reagerer man ikke positivt og siger, at her er et problem, vi bør tage alvorligt? For der er ingen grund til det, der er ingen saglig grund.

Der må man spørge: Hvorfra kommer ideen til, at man følger branchens henstillinger på det område i stedet for forbrugernes henstillinger? Hvad er begrundelsen for det? For den eneste part i den her sag, der har interesse i at få den her helt frie mulighed for at kunne flytte rundt med oplysningerne, er den finansielle virksomhed selv, som kan bruge det i markedsføringsøjemed, som kan bruge det i kreditvurderingsøjemed, som kan bruge det i alle de øjemed, som den har lokket kunden til at acceptere at det kan bruges i.

Uanset hvad der ellers er af grænser, så er det kun den finansielle virksomhed, der har interesse i, at det her system opbygges. Samfundet har ingen interesse i det. Finanstilsynet har ingen interesse i det. Så derfor må vi spørge økonomiministeren: Med hvilken begrundelse har man lyttet til branchen og ikke lyttet til bekymrede forbrugere? Det synes jeg er det mest interessante spørgsmål i dagens debat.

Når det er sagt, er det jo klart, at udviklingen jo nu er i gang, uanset om den er klog eller uklog – den er uklog – men selvfølgelig fører det jo så også til, at vi må skærpe kontrollen med virksomhederne. Og alle kontroldele heri, om at styrke Finanstilsynets muligheder og om at stille øgede krav til ledelse og ejere, støtter vi selvfølgelig.

Men vi vil godt sige helt klart til ministeren, at ønsker man vores stemmer for de her lovforslag, så bliver der nødt til at ske en radikal ændring, og hvis ikke man er indstillet på det, så må der ske en opdeling af lovforslaget. Så skal vi gerne stemme for strammingsdelene. Det skal vi gerne være med til.

Det kan jeg høre at i hvert fald dele af højresiden i Folketingssalen ikke så optaget af, men jeg synes selvfølgelig, at når vi får de her mastodonter opbygget, så er vi også nødt til at op-ruste samfundets kontrol med mastodonterne – naturligtvis. Men vi kan ikke acceptere det, der sker, af hensyn til borgerne her i samfundet og deres retssikkerhed.